

Szalóczi Géza beszéde – 2013. szeptember 29.

Ha súlyos betegség lesz úrrá rajtad, talán meggyógyulsz magadtól. Ha fájdalmas veszteség ér, talán megvigasztalódsz magadtól. Ha megütnek, és a földre kerülsz, talán felállsz magadtól.

Ha belecsúszol a szegénység gödrébe, sohasem mászol ki belőle magadtól.

Ha beteg vagy, ha veszteség ér, vagy, ha megütnek - talán segít rajtad a részvét. Ha szegény vagy, semmit nem segít rajtad a részvét. Talán erre gondolt József Attila, amikor leírta ezt a verssort: „aki szegény, az a legszegényebb”.

A szegénységnek nincs alsó küszöbe. Nincs alsó határvonala, hacsaknem a póre létezés. Elveszik a munkád – elveszik a fedeled – elveszik a gyereked.

Ma olyan országban élünk, ahol az állam az önzést jutalmazza, olyan országban, ahol csak mások rovására lehet érvényesülni, ahol a szolidaritás kinek-kinek a magánügye. Mit mondott Balogh Zoltán egy, a szegénységről szóló konferencián, még, mint a felzárkóztatásért felelős államtitkár, - tehát az állam nevében – arra a kérdésre, hogy miért kell segíteni a szegényeken?

Azt mondta: „azért, hogy jobb emberek tudjunk lenni”!

Nem kétséges, fontos, hogy minél többen kövessük ezt a belső lelki parancsot, bizonyára sokan követik is, és el is várhatjuk minden embertársunktól.

Miniszter úr! Tisztelt kormány! Tisztelt Új Osztály!

A saját lelki üdvünk biztosításán túl, azért kell segíteni a szegényeken, mert a szegénység nem emberhez méltó állapot! A szegénység rossz! Éhezni nem jó! A gyermekünket éhesnek látni nem jó! Kánikulában elzárt csapokat rángatni nem jó! Járdán aludni rossz! A csirkefarhát nem rossz étel, de nem is jó!

Miniszter Úr! Tisztelt Kormány! Tisztelt Új Osztály!

Választási tél jön! Kérem, próbálják meg a szegényeket magukhoz édesgetni! Tartsák őket életben... ha másért nem, a szavazatukért - legalább tavaszig!

Aztán úgyis eljön a tisztesség korszaka, és megmutatjuk Önöknek, milyen egy szolidáris állam, milyen egy szolidáris társadalom.